

28.
Hengen miekka.
Sampolainen Pohjolassa.

niiden hyökkäys,
seppästä.
annottaa, mutta huomauttaa samalla matkan vaikeuksista:

Petit }
„Ei ole sampo saatavana,
Kivjokausi tuotavana
Pimeästä Pohjolasta,
Summasta Sariolasta;
Siell' on sampo saatettuna,
Kivjokausi kannettuna
Pohjolan kivimäkehen,
Uuran varhaisen sisäkän,
Yheksän lukon ta'aksi;
Siihen juuret juurrutettu
Yheksän rylen syvähän,
Yksi juuri maa:emihin,
Toinen ve sivertehesen,
Kolmas on kotimäkehen.”

Kun Väinämöinen tähän vastaa: „tehdään suuri laiva, jolle noudetaan Sampo”, näkyy, että Ilmarinen on taipuisa lähtemään, vaikka hän ehdottaa maitselukukua: „vaka: sampi maisin matka, lempo mentokohon merelle.” (39: 34-35). Tähän vastahakoisesti Väinämöinenkin tähän suostuu:

Petit } „... Kun et mieline merisiin,

Petit { Niin on maisin matkatkamme,
Rantaisiin ratustelkamme!"
vana!

meillekin on nyt ~~väl~~ ^{väl} ~~huomautus~~ ^{huomautus} ~~on~~ ^{on} ~~täsi~~ taas tarpeen. Jou-
dumme ~~nyt~~ ^{koskettelemaan} mystillisen psykologian suurem-
^{niin heikot kuin ovat kykyämme ovatkin,}
pia saavutuksia, ja soisimme, että ~~prof~~ ^{prof} ~~minentia~~ lukija
saisi esityksestämme edes aavistuksen Kalevalan merkil-
lisestä tiedosta ja viisaudesta näissäkkin asioissa. ^{Tätä lähtien}

Totuuteen pyrkijälle, Ihmariselle, alku ~~nyt~~
varsinainen tiedon tie. Hän tulee nyt "sampoetkeläisek-
si" ^{eli "sampoetkeläiseksi"} ~~mentum~~ hän ennen Pohjan häitä oli "kosintarethe-
lainen". Kosintaretkeläisenä hän julkusti omaa personal-
disunttia ja tuli siten sopivaksi sulhoksi Pohjan neidolle.
Hänen työnsä oli ~~parhaasta parasta~~ ^{henkirehti katoon} ~~keriteistä~~ ja passii-
sista, ~~katua~~ ^{katua} ehki saisimme senwa "naisellista" katua.
Nyt sitä vastoin hänellä sampoetkeläisenä on edessään hen-
kisesti katsoen täysin "riichellinen", aktiivinen ja positiivi-
nen elämän tehtävä. Olemme ¹⁰ nähneet, kuinka ~~ja~~ alkunäl-
mistyksissä - "kultaisen neidon taonnassa" ja "nuoremman
Pohjan tytön kosinnassa" - on kypsynyt tarmokasta aktiivisuutta,
~~ja~~ ~~mitään~~ ^{vaik} ^{ka} ^o ^{re} ^{kin} ^{vielä} ^{ohivat} ^{jonkun} ^{verran} ^{julkis-}
tushuontaisiin.

Miksi nyt sitten on vähitän totuuteen pyrki-
jän oleellinen tehtävä? Kuten jo ennen olemme sanoneet:
hän on tehtävänsä on omasta ^{ruumiistaan} rakentaa itselleen
(katoovaisesta)

Toiselle sivulle

"Mitä tuo mulle nyt uusi miekka, hän samalla
lisäi Ilmariselle, " tee miekka tuliteräinen." Ilmarinen ryh-
tyi heti työhön, ja raudasta, teräksestä, kullasta ja hopeasta hän

Petit { Takoi miekan mieltä myöten,
Kalvan kaikkien parahan,
Jonka kullalla kuvasi,
Hopealla huolitelti.

katslee ja kääntele, kysyy: " onko miekka miestä
myöten, kalpa kantajan mukahan?" (39: 93-100) ja huo-
maa niin olevan:

Petit { Olyja miekka miestä myöten,
Kalpa kantajan mukahan,
Jonka kuu kärestä paistoi,
Täivi paistoi lappeasta,
Tähet värtistä vilotti,
Hevonen terällä kirmui,
Kasi naukui naulan päässä,
Penu putkessa jukhuri.

Petit { Tyytyväisensä Väinämöinen
Sylkytteli miekkoansa
Vuoren rautaisen raossa,
Itse tuon sanoiksi viikhi:
"jo minä terällä tälli
Vaikka vuoret poikki toisin,
Kalliot kaha jakaisin."

oi pakentum "rautapaitoihin ja teräsvoihin." (39: 115-126).

Mitä kaikki nämä terästammeet ja ennen kaik-
kea tuo tuliteräinen miekka on, ei ole vaikea käsittää. Täällä sanoo kirjaa-
sien efesolaisille: "Sentähden pankait päälleenne Jumalan kokea sota: asu, voimakseen-
pakana päivänä tehdä vastustantia ja kaikki suoritettua ne pyysya pyystymä... ja ottakant pelotuk-
sen kappari ja Hengen miekka, joka on Jumalan sanz... (6:13,17).
Väinämöisen tuliteräinen miekka on totuuden ja kujan uskon ase: selviä
mielikuva ~~elämästä~~ dehtarista ja luja usko siihen. Tämän mielikuva Ilmarinen luo itulleen toisten
vihittysien opetuksista ja

250
tiedon ja vallan hankkimiseen ja käyttämiseen ^{kuolematon} väline, ^{Häviö!} ~~kuolematon~~
on ~~mahtolontu~~ ~~ennen viikkimystä~~ heikossa ~~mahtolontu~~.
Ennen viikkimystä hänellä ei ole itsetietoisuutta minää, joka
olisi fyysillisen ruumiin elämästä riippumaton; hänen perso-
nallinen minänsä on kuolevainen ^(Kuin siis kuolevainen voisi kuolematonta elikkänsä saada?) ~~kuolevainen~~ ~~minänsä~~ ~~ruumiin~~ ~~kuoli~~. Viik-
kimyksessä personoituu hänen kuolematon minänsä, ja
nyt hän siis todellisesti ^{minänsä tajunnassaan} ~~eläessään~~ on fyysillisen ruumiin-
sa ~~eläessä~~ ^{ylä} ~~eläessä~~ ja siitä riippumaton. Vaikka hän eedes-
lään inbarnoidessaan on onkin tietämätön päivätaajunnas-
saan sisäisestä saavutuksestaan, kestää tämä tietämät-
tomuus vain niin kauan kuin hänelle on tarpeen erehtyä
sistä oppia; kun oppi on saavutettu, palaa sisäinen ^{varmuus} ~~tieto~~
ja harmonia. Ja silloin hänellä alkaa rakennustyö: sisä-
tän ja ylhäältäpäin on hänen muodostettava ruumiin-
taikaväline, johon kuolema ei koske.

Mitä tämä rakentaminen on? Onko se ka-
tooraisen ja kuolevaisen fyysillisen ruumiin muuttamista —
jonkinlaisten taikakeinojen avulla — katoomattomaksi? Ei,
vaan se on katoomattoman luonnista ruumiin avulla: Sammon
ottamista ruumiin kätöistä; niinkuin Kalevala sanoo.

Tässä kohtauksessa meitä viikdoin Sampo-
sanon okkultispsykofysiologinen merkitys: Sampo on se uusi
kuolematon taikaruumis, jonka vihitty itsellensä luo fyysilli-
sen ruumiin välityksellä. Ja tämä yhteydessä tahdomme

toiselle sivulle
johon Logos eli Jumala^{tajuuta} ~~ottaa asiantonsa mieheksi~~
~~maailman~~ laskeutua, milloin ihmiskunnan pelastus sitä
vaatii. Ei näet vihitty tee työtä persoonallisessa tarkotuk-
sessa, ei mitään itse voittaakseen. Hänen vaikuttimensa on
hänen syvä ja voittamaton rakkautensa tohuteen, Jumalhan,
ihmiskuntaan, j tämän rakkauten ajelmana hän ensii kas-
hailee niinkuin Ihmarinen, ennenkuin hänelle selviää, mitä
varsinaisesti on tehtävä. Kun hän nyt ryhtyy kuolema-
lontta käyttävikinetta itsestään luomaan, on hänellä - sentähden
silomääränä se, että ~~joka~~^{Logos} oma tajuuta eli maailman-
kaikkeuden pyhä viisaus voisi vapaasti käyttää kanta j hä-
nen olemustaan jumalallisen tahtonsa tarkotuksiin - ellei heti
alussa, niin joskus, kun aika olisi tullut.

Tähän suureen työhön hän ei ennen vihki-
mystään olisi voinut ryhtyä. Ennen vihkimystä; n.e.

237)
muistuttaa seuraavista Paavalin lauseista, elleivät lukijat
luulis meidän puhuvan perättömiä: „Sillä tämän katoavais-
sen on pukeutuminen katoamattomuuteen ja tämän kuole-
vaisen on pukeutuminen kuolemattomuuteen. Mutta kun tämä
katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen
pukeutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sama, jk
on kirjotettu: Kuolema on meltty voitossa. Missä on sinun
voitto, kuolema? Missä on sinun tasi, kuolema?“¹⁾ Paavali
kutsuu Sampronumista „taivaalliseksi“ ja „hengelliseksi“ ruu-
miiksi, kuten nähyy saman epistolakunsa seuraavasta otteesta:
„Ja on taivaallisia ruumiita ja maallisia ruumiita; mutta toinen on
taivaallisten kirkkaus, toinen taas maallisten. Toinen on aurinkon
kirkkaus ja toinen kuun kirkkaus ja toinen tähden kirkkaus;
sillä yhden tähden kirkkaus on erilainen kuin toisen. Niin on myös
kuolleiden ylösnousemus: katoavaisuudessa kyhvetään, katoamatto-
muudessa herätetään; heikkoudessa kyhvetään, voimassa herätetään;
kyhvetään luonnollinen ruumis, herätetään hengellinen ruumis. Kun
on luonnollinen ruumis, niin on myös hengellinen.“²⁾ Ja vielä:
„Mutta mikä on hengellistä, se ei ole ensimmäinen, vaan se mikä on luonnollista,
on ensimmäinen; sitten on se mikä on hengellistä. Ensimmäinen ihminen oli maasta, maad-
linen, toinen ihminen on Herran taivaasta. Nimimäinen maallinen on,

1) 1 Korint. 15: 53-55.

2) ~~1~~ Kor. at. 40-44.

252)
semmoisia ovat myöskin maalliset; ja nimimäinen taivaallinen
on, semmoisia ovat myös taivaalliset. Ja minkuin meissä on ollut
maallisen kuva, niin meissä on myös ole taivaallisen ku-
va." 1) Ja ikäänkuin osottaakseen, ettei hän tässä ole puhu-
nut ruumiillisesta ylösnousemuksesta (jälleensyntyminen =
ti'), vaan henkisesti uudesta syntymisestä, Paavali kuiskaten
lisää: „katso, minä sanon teille salaisuuden: emme
kaikki kuoloon nuku, mutta kaikki me muutumme..." 2)

Taivaallista taikaruumista eli Sampoa
kutsutaan myös „aurinkoruumiiksi" ^{eli „kirjokanneksi"} ~~...~~
~~...~~ koska se valmiiksi muodostuneena ^{nohtaa} ~~...~~ kuin
aurinko ja tietäjien silmillä nähtynä on kuin ylen loista-
va valokerä ^(aura), jonka keskeltä säntää täydellisen ihmisen
ihana haakmo — „Herra taivaasta", augoeides, kuten myp-
terioihin vihityt kreikkalaiset filosofit sanoivat. 3)

Tämän ruumiin rakentamisessa erotetaan
eri ~~...~~ jaksoja vastaavine saavutuksineen, joita nykyai-
kaisessa teosofisessa kirjallisuudessa vanhaan kreikkalai-
seen tapaan kutsutaan „vikkimyksiksi"; puhutaan ensimmäi-
sestä, toisesta, kolmannesta j. n. e. vikkimyksestä ja selitetään,
mitä kykyjä ja tietoja kussakin voitetaan. Nimitykset ja
ajat vaihtelevat järjestelmän mukana, mutta olennaisesti.

1) ~~...~~ cit. 46-49

2) Loc. cit. 51.

3) Sentakken (Hmarisenkin
mielikkä hohtaa tuliteräise-
ni ja kullisena mielikkänä j. n. e.

253) ti tietyksi päämäärä ja niinmuotoin tiekin on sama.

Muinais-suomalaisessa järjestelmässä mainittiin kaksi pääkohtaa ihmisihen toivoretkellä; toinen oli Pohjolan häät, joka lopetti kosintaretkeläisen pitkin taipaleen, toinen Sammon saavuttaminen, joka ^{pitkin} ~~saavuttamis~~ samproetkeläisen vaivalloisen matkan. Mutta samoin kuin kosintaretkeläisellä oli useampia ansioita suoritettavana, samoin samproetkeläisellä oli ^{useampia} ~~useampia~~ seikkoja ~~suoritettavana~~ ^{täytettävänä}, ennenkuin hänen onnistui hankkia itselleen Sampo, ja)

(Kalevala esittää näitä verrattain sekakaperäisesti.

Ne ovat, kuten sanoimme, eri jalsoje
Täivä lleen ruumiin luomista, ^{eri} ~~eri~~
kellon työtä. Mutta Pohjolan on pitkä, ja kohtaa Pohjolan pitkällä matkalla, ja Kalevala erottaa niitä neljä, ~~kuusi~~
~~sinne~~ kutsumen niitä seuraavilla nimillä: 1) veneen soitto, 2) kantelen soitto, 3) Sammon ^{otto} ~~otto~~ ja 4) viimeinen otteleminen, jossa Sampo pirstaantuu. Veneensoudossa nuovailleen aurinkoruumista siihen kohtaan saakka, jota myös kututaan "vesiruumiksi", kantelen soitossa sitä hienonnetaan "ilmaruumiksi" ja Sammon otossa se muodostuu "tuliruumiksi", joka viimeisessä ottelussa aurinkon tavalla lähettää voimansa ilos maailmaan. ^{Druid!}

Joka kohdalla Kalevala ~~esittää~~ ^{esittää} ~~esittää~~ ^{esittää}

viivan alle

1) Tässä yhteydessä ymmärrämme minkälähdän Sampo-
sana voidaan verrata suomalaisiin sanoihin sammas ja
Sampi. Sammas on otettava merkityksensä rajakivi eli
sajapylväs, joka erottaa Sammon rakentamisen eri jaksoja
eli ruumiita toisistaan, ja vastaa siis käytännöllisesti
viikkimyytä. Sampi taas merkityksensä kalaa muistuttaa
sitä, että Kristuksen symbolina käytettiin kala (ikih-
tyys X, s. o. Jesus Kristus Theou hujios sooter); ja Kris-
tuksella okkultisesti katsoen oli täysin organisoitu Sam-
po eli aurinkoruumis. Voisimme myös ^{olettaa} ~~ajatella~~, että Sam-
po sammas-sanan mukalaisena on tarkoittanut pyramiidi:
diä, jossa ~~veikkaus~~ salaista viisautta opetettiin, koska sam-
mas eli rajakivi enemmän tai vähemmän on pyramiidin
muotoinen; mutta tämä veisi spekulationeihin suoma-
laisten ja egyptiläisten keskinäisistä suhteista, jotka
spekulatsioonit vielä lienevät liian rohkeita.

tyksessään, mikä hyvän saavutuksen vastaava paha on:
~~vee~~ veneensoito ~~se~~ selvittää Ilmariselle lojullises-
 ti jaksyykkillisyyden ja medumisuuden läksy, jota hän kä-
 vi oppimaan vähtiessään kosimaan Pohjan nuorempu
 tytärtä; kanteleensoitto taas ^(selitti) erotuksen oikean ja väärän
 vaikutusvallan välillä; Sammon otto erotuksen hyvän ja
 pahan noituuden välillä; väimeinen ottelu erotuksen ~~tyy~~
 inhimillisen itsevanhurskauden ja jumalallisen uhraus-
 tumisen välillä.

Ehkä näitä päättyä kutsuen niin vai-
 keat ja vaikeat asiat hiukan selviävät, kun käymme niitä
 yksitellen selostamaan. Maan asia on nyt mielessä pidettävä.
 Väikeä Kalevalan runossa Sampo ottevat osaa Kale-
 valan päähenkilöt, Väinämöinen, Ilmarinen ja Lemminkäinen, ei-
 väät nämä kuori eri henkilöitä psykologisessa tulkinnassa. Yksi
 on vihitty totuudenetsijä - Ilmarinen. Väinämöinen ja Lemmin-
 käinen edustavat eri puolia Ilmarisen omassa itsessä. Väinä-
 möinen on kyllä mestari-tietäjä, mutta hän on samalla Ilmarisen
^{Takto ja} sisäinen jumalallinen ääni eli omatunto, jonka kautta muuten mestari-
 kin puhuu. Lemminkäinen taas on Ilmarisen sisäinen rakkaus-
 den ja autuuden tunne, jonka hän vihkimyksessä voitti itselleen,
 ja ~~siis~~ tavallaan Pohjan impi, ^{nydessa muotossa} ~~Ilmarisen korkeampi mieli~~